

Arrest

nr. 186 616 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 januari 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 4 januari 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 11 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : S.(...)

voornaam : S.(...) A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 04.01.2016 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van zijn taskara voor.

Vingerafdruckenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 28.12.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, van Afghaanse nationaliteit, werd gehoord op 15.01.2016. Hoewel de betrokkene geen data inzake zijn reisroute kon verschaffen, verklaarde hij dat hij Afghanistan ongeveer 2 maanden voor aankomst in België verliet om met de auto via Pakistan naar Iran te reizen en daar 6 nachten bij familie in Teheran te verblijven. De betrokkene verklaarde daarna met de auto naar Turkije te zijn gereisd om er 2 weken bij zijn smokkelaar in Istanbul te verblijven. Hij verklaarde vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te hebben betreden om daarna door te reizen via Servië, Kroatië, Oostenrijk, Hongarije en een voor hem onbekend land om uiteindelijk in Duitsland aan te komen. Daar diende de betrokkene op 28.12.2015 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde 3 à 4 nachten in een opvangcentrum bij de grens met Nederland te zijn verbleven om vervolgens met een trein naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 04.01.2016 een asielaanvraag in.

Op 01.02.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Duitse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Duitsland op 18.04.2016 met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat het in er naar eigen zeggen makkelijk en handig is om asiel aan te vragen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, omdat hij dat naar eigen zeggen van in het begin niet wou. De betrokkene gaf aan dat hij niet wist waarom ze vingerafdrucken namen, maar dat de Duitse autoriteiten hadden aangegeven dat het enkel was om de grens over te steken en het zo makkelijk was om naar eender welk land te gaan. De betrokkene gaf aan dat hij 3 nachten gebleven is en de behandeling en opvang goed waren. De betrokkene gaf aan dat het enige probleem was dat Afghaanse vluchtelingen niet mochten studeren, in tegenstelling tot alle andere nationaliteiten.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene gaf aan dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Duitsland, maar dat hij zijn vingerafdrucken liet nemen. Zoals vermeld, gaf hij aan dat de Duitse autoriteiten hadden aangegeven dat dit louter was om de grens te kunnen oversteken. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrucken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde zoals vermeld dat hij er 3 nachten in een opvangcentrum verbleef en de behandeling en opvang er goed waren. De betrokkene gaf aan dat het enige probleem was dat Afghaanse vluchtelingen niet mochten studeren, in tegenstelling tot alle andere nationaliteiten. Met betrekking tot de opmerking inzake het vermeende feit dat de Afghaanse vluchtelingen, in tegenstelling tot andere nationaliteiten, niet toegestaan werd te studeren, merken we op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die deze vermeende feiten staven. We zijn bijgevolg van oordeel dat er in deze geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er nogmaals op dat de Duitse instanties het terugnameverzoek d.d. 01.02.2016 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Duitsland met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere

lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde over een goede gezondheid te beschikken. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten."

1.3. Op 4 oktober 2016 werd verzoeker overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), al dan niet in samenhang met de artikelen 13.1, 17 en 20 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III verordening) en met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"1. Geen geldige rechtshandeling in Duitsland

Verzoeker is formeel en heeft GEEN vraag gericht in Duitsland tot het bekomen van internationale bescherming.

Indien verwerende partij nu beweert dat hij dit wel heeft gedaan verzoekt verzoeker dat vererende partij het bewijs aanbrengt van de 'beslissingsautoriteit' zoals bedoeld in artikel 4 richtlijn 2005/85/EG. Artikel 20 van de verordening 604/2013 stelt: Een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de verzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen.

Indien verzoeker om internationale bescherming zou hebben verzocht dient er daarvan een papier te bestaan bij de Duitse beslissingsautoriteit inzake internationale bescherming zoals vermeld in artikel 4 richtlijn 2005/85 en artikel 20 verordening 604/2013.

Het is niet omdat de vingerafdrukken met DWANG en GEWELD werden afgenomen dat verzoeker internationale bescherming heeft verzocht in Duitsland.

Immers het verzoek tot internationale bescherming is een rechtshandeling. Een rechtshandeling is nietig indien deze tot stand is gekomen door het gebruik van dwang en geweld door Duitse autoriteiten. Doordat er geweld is gebruikt door de Duitse wethandavingsdiensten kan er met de vraag tot internationale bescherming in Duitsland geen rekening worden gehouden.

2. De vingerafdrukken in Duitsland zijn van geen tel

Verzoeker verwijst naar de verordening 204/2013 naar hoofdstuk II criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat.

Dit hoofdstuk stelt dat er een dwingende rangorde is om te verantwoordelijke lidstaat te bepalen. In de situatie van verzoeker die geen minderjarige is, geen familieleden heeft in Europa is het eerste dienstig artikel het artikel 13 par. 1.

Dit artikel luidt:

Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22 lid 3 van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in verordening 603/2013 dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat De verantwoordelijkheid eindigt 12 maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

Verzoeker heeft verklaart dat hij de Europese ruimte is binnengekomen vanuit Turkije via boot naar Griekenland.

Welnu dan is Griekenland verantwoordelijke lidstaat die verzoekers behandeling tot internationale bescherming dient te behandelen.

Dat verzoeker de Europese ruimte via boot Griekenland heeft bereikt is meer dan aannemelijk. Dus in het geval dat er een papier zou zijn zoals omschrijven in artikel 20 van Duitsland dan ook is Duitsland niet bevoegd voor deze vraag tot internationale bescherming.

Verzoeker kan aldus niet worden overgebracht naar Duitsland want dit is in strijd met artikel 13 par. 1 verordening 604/2013.

Verzoeker verwijst naar artikel 4 van verordening 2757/2000 van de Raad betreffende de vestiging van Eurodac.

Artikel 4 stelt: Each member state shall promptly take the fingerprints of ail fingers of very applicant for asylum of at least 14 years of age and shall promptly transmit the data referred to

Verzoeker heeft verklaard dat hij Europa is binnen gekomen via GRIEKENLAND. Dus GRIEKENLAND is het eerste binnenkomst land in de Unie.

Verzoeker verwijst naar de verordening 204/2013 en het EP en de Raad van 26 juni 2013 3. Schending grondrechten

Verzoeker is van oordeel en terecht dat zijn grondrechten zullen geschaad zijn bij een onwettige verwijdering naar Duitsland.

Verzoeker citeert de artikelen en zal deze toepassen op de beslissing.

Artikel 3 EVRM stelt: Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke behandeling of bestraffingen.

Artikel 4 Handvest heeft de zelfde inhoud.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdt in dat de motieven in de bestreden beslissing deugdelijk zijn. De vereiste van deugdelijk motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is gewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker stelt vast dat vererende partij geen onderzoek heeft gedaan of verzoeker in buurland Duitsland geen gevaar loopt op een behandeling in strijd met art 4 handvest of artikel 3 EVRM.

Sedert de veroordeling van België door het Hof van Straatsburg (MSS vs België vs Griekenland) dient verwerende partij tocht te weten dat zomaar verzoeker terug sturen onvoldoende is. Bovendien is een onderzoek naar systeemfouten in het land alwaar verwerende partij verzoeker wenst terug te sturen een verplichting op grond van artikel 3 par. 2 verordening die stelt: Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet gevreesd worden dat asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker s in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het handvest, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van Hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Dit artikel houdt impliciet te verplichting in van verwerende partij om te motiveren waarom verzoeker zich kan begeven naar Duitsland en dat hij aldaar niet overgelaten zullen worden aan het lot en opnieuw op gevaar of om eventueel slagen te ontvangen van de Duitse wethandhavingsdiensten. Verwerende partij dient te motiveren waarom de asielprocedure in Duitsland geen systeemfouten bevat. Het weze duidelijk dat dit in casu toch wel het geval moet zijn gezien verzoeker en zijn kompanen slagen hebben ontvangen (waarbij 1 kompaan 25 dagen in het ziekenhuis heeft gelegen) omdat zij met harde dwang gedwongen werden hun vingerafdrukken te geven. Bovendien heeft verzoeker gezien hoe de Duitser reageren tegen Afghanen in het bijzonder na de gebeurtenissen oudejaarsnacht in Keulen. De publieke veroordeling i het bijzonder van de Afghanen is verzoeker niet ontgaan. Het was immers wereldnieuws. Het kan verzoeker dan nog vertrouwen hebben in de Duitse autoriteiten nadat hij slagen heeft gekregen van mannen met uniform. Hoe kan verzoeker zijn elementen aanbrengen zoals voorzien in artikel 4 richtlijn 2011/95/EU. Er dient samenwerking te zijn tussen verzoeker en de beslissingsautoriteit. Na de gebeurtenissen met de vingerafdrukken, de slagen die verzoeker heeft ontvangen, is alle vertrouwen weg.

Verzoeker heeft in Duitsland een behandeling ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest. Zodoende kan er van hem niet verlangd worden dat hij nog terugkeert naar een land die artikel 3 EVRM niet naleeft.

Verzoeker is dan ook vervolgd dat hij in de beslissing niet leest wat hij tijdens het onderhoud conform artikel 5 van de verordening 604/2013 heeft verteld. Verzoeker heeft verteld over de slagen die hij en zijn kompanen hebben ontvangen. Dat ze slagen kregen door mannen in uniform omdat ze weigerden hun vingerafdrukken te geven.

Verzoeker verlaat zijn land voor allerlei gruweldaden en schendingen van artikel 3 die aldaar gebeuren. Hij komt in Europa aan en hij ondervindt hier dezelfde problemen.

De beslissing is gegriefd door een ommissie. Verzoeker heeft feitelijk heden verhaald die niet weerhouden zijn geworden. Een schending van de motiveringsplicht is hier dan ook aan de orde.

Hieruit volgt ook dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd nageleefd. Verwerende partij dient op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel de plicht om alles te melden in de bestreden beslissing. Niet alleen hetgeen in hun eigen kamps past maar ook zaken die niet in hun kraam passen.

Door de gebeurtenissen bij het moeten afgeven van de vingerafdrukken is het duidelijk dat verzoeker een vrees heeft voor Duitsland.

Het gekende arrest TI stelt dan ook: ... to ensure that the applicant is not, as a result of its décision to expel, exposed to treatment contrary to article 3 of the convention. Nor can UK relax automatically in that context...

Het middel is gegrond."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

(...)”

Artikel 71/3, § 3, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“(...)”

§ 3

Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.

(...)”

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde na onderzoek van de vingerafdrukken vast dat verzoeker op 28 december 2015 bij de Duitse autoriteiten asiel had aangevraagd waardoor deze laatste op grond van artikel 18.1, b), van de Dublin-III verordening verplicht waren om verzoeker terug te nemen. De Duitse autoriteiten antwoordden niet binnen de door artikel 25.1 van de Dublin-III verordening op het terugnameverzoek van 1 februari 2016 waardoor zij op 18 april 2016 verantwoordelijk werden voor de behandeling van het asielverzoek.

2.7. In zijn middel slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker betoogt echter dat hij geen verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Duitsland en dat zijn vingerafdrukken onder dwang zouden zijn afgenomen.

2.8. De Raad merkt op dat het antwoord op de vraag of verzoeker al dan niet een asielaanvraag heeft ingediend, volstrekt irrelevant is voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat aangezien er op grond van het vingerafdrukkenonderzoek in elk geval sprake is van een illegale grensoverschrijding in Duitsland in de zin van het door verzoeker in zijn middel geschonden geachte artikel 13.1 van de Dublin-III verordening. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij beweert dat de vingerafdrukken van geen tel zouden zijn.

2.9. In zijn middel beweert verzoeker dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat zou zijn omdat hij via Griekenland de Dublin-zone zou zijn binnengekomen. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris wellicht toepassing maakte van artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III verordening en een andere verantwoordelijke lidstaat aanwees om te vermijden dat verzoeker zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat Duitsland ten onrechte als verantwoordelijke lidstaat zou zijn aangeduid. De aangevoerde schendingen van de artikelen 13.1, 17 en 20 van de Dublin-III verordening worden niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende

behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of

had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers, die aan deze lidstaat worden overgedragen, er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de

onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II verordening (thans de Dublin-III verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Duitsland vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.11. In zijn middel betoogt verzoeker dat hij vanwege de Duitse wetshandhavingdiensten slagen zou hebben ontvangen en dat hij de reactie vreest van de Duitsers ten aanzien van Afghanen ingevolge de gebeurtenissen tijdens oudejaarsnacht in Keulen. Volgens verzoeker maakt dit een behandeling uit die in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn zogeheten Dublin-interview van 15 januari 2016 naar aanleiding van de vraag of hij *“redenen (heeft) met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen”* (Dublin-interview, vraag 33) het volgende verklaarde: *“Ik wil niet naar Duitsland omdat ik van in het begin niet wilde. Ik wist niet waarom ze onze vingerafdrukken namen. Ze zeiden dat het enkel was om de grens over te steken. Volgens hun was het zo makkelijk om naar eender welk land te gaan. Ik ben 3 nachten gebleven. De opvang en behandeling waren goed. Het enige probleem was dat de Afghaanse vluchtelingen niet mochten studeren. De andere nationaliteiten wel.”* In de bestreden beslissing overwoog de gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van verzoekers verklaringen het volgende: *“We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor De betrokkene verklaarde zoals vermeld dat hij er 3 nachten in een opvangcentrum verbleef en de behandeling en opvang er goed waren. De betrokkene gaf aan dat het enige probleem was dat Afghaanse vluchtelingen niet mochten studeren, in tegenstelling tot alle andere nationaliteiten. Met betrekking tot de opmerking inzake het vermeende feit dat de Afghaanse vluchtelingen, in tegenstelling tot andere nationaliteiten, niet toegestaan werd te studeren, merken we op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die deze vermeende feiten staven. We zijn bijgevolg van oordeel dat er in deze geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*.

2.13. De Raad stelt vast, zoals ook in de beslissing wordt aangestipt, dat verzoeker tijdens zijn gehoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker bracht zijn huidige ongestaafde bewering dat hij door de Duitse wetshandhavingsdiensten zou zijn geslagen, noch zijn vrees voor de reactie van de Duitsers ten aanzien van Afghansen nooit ter sprake. Bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanvaard als een voldoende grond om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest vast te stellen.

2.14. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM, noch een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 13.1, 17 of 20 van de Dublin-III verordening zouden zijn geschonden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN